

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 928/2020
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владета Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод и канализација“ из Лознице, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2308/19 од 20.11.2019. године, на седници одржаној 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2308/19 од 20.11.2019. године.

Образложење

Основни суд у Лозници, пресудом П1 39/18 од 20.03.2019. године, поништио је као незаконито решење туженог број .. од 22.12.2017. године, којим је тужиоцу престао радни однос због истека времена на који је заснован, а што је тужени дужан да призна и трпи (став први изреке). Утврдио је да је радни однос тужиоца, заснован уговором о раду број .. од 01.02.2016. године на одређено време преображен у радни однос на неодређено време, почев од 27.12.2017. године, као дана отказа уговора о раду и обавезао туженог да врати тужиоца на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у укупном износу од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења, док је одбио захтев тужиоца преко досуђеног износа, а до траженог износа од 77.600,00 динара (став трећи изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2308/19 од 20.11.2019. године, преиначио је пресуду Основног суда у Лозници П1 39/18 од 20.03.2019. године, у усвајајућем делу, тако што је одбио захтев тужиоца којим је тражио поништај као незаконитог решења туженог број .. од 22.12.2017. године, којим је тужиоцу престао радни однос, да се утврди да је радни однос тужиоца заснован уговором о раду број .. од 01.02.2016. године на одређено време, преображен у радни однос на неодређено

време почев од 27.12.2017. године, обавезе тужени да врати тужиоца на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима и обавезе тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 70.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... на одређено време, на основу више уговора, који су продужавани у периоду од 29.06.2012. године до 28.12.2014. године, када је престао са радом код туженог. Тужилац је поново почео да ради код туженог на основу уговора о раду на одређено време почев од 02.02.2016. године. Тужилац је у радном односу на одређено време код туженог био у периоду од 02.02.2016. године до 27.12.2017. године, кад је после истека последњег уговора о раду на одређено време престао да ради код туженог, на основу више сукцесивних уговора и анекса уговора о раду на одређено време на истом радном месту. Тужиоцу је последњи уговор о раду отказан са 27.12.2017. године, оспореним решењем број .. од 22.12.2017. године (тужба је поднета 26.02.2018. године).

Првостепени суд је закључио да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време и то 31.01.2015. године, јер је у претходном периоду био две и по године у радном односу код туженог, с тим што није тужио, а тужени није хтео да то постојеће стање верификује. Затим, да се у другој ситуацији у непрекидном раду тужиоца код туженог од 02.02.2016. године, до 27.12.2017. године, у суштини радило о периоду од 23 месеца, али да је тужени незаконито отказао уговор о раду оспореним решењем од 22.12.2017. године са 27.12.2017. године, јер је дошло до преображаја радног односа са одређеног у радни однос на неодређено време, због чега је и поништио као незаконито оспорено решење туженог од 22.12.2017. године, којим је радни однос престао са 27.12.2017. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад.

Међутим, другостепени суд је закључио да, како је од престанка рада тужиоца код туженог (за период од 29.06.2012. године до 28.12.2014. године), до новог заснивања радног односа тужиоцу код туженог на одређено време (од 02.02.2016. године) протекло више од годину дана и тужилац није покренуо судски поступак за утврђење преображаја радног односа и враћања тужиоца на рад, да наведени први период није од утицаја на одлуку у овом поступку. Затим, како тужилац код туженог у периоду од 02.02.2016. године до престанка радног односа 27.12.2017. године није радио дуже од 24 месеца, то је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и одлучио као у изреци.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај оспореног решења као незаконитог о престанку радног односа, да се утврди да је радни однос тужиоца заснован код туженог на одређено време преображен у радни однос на неодређено време и да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује, да тужиоцу поред временаведеног у радном односу у периоду од 28.12.2014. године до 31.01.2015. године и од 02.02.2016. године до 27.12.2017. године треба рачунати времеведено на раду код туженог у периоду од 29.07.2014. године до 27.12.2014. године, што очигледно представља период дужи од 24 месеца, те да су испуњени услови за преображај у радни однос на неодређено време у складу са чланом 37. Закона о раду.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 до измена Закона о раду објављеног у „Службеном гласнику РС“ број 75/14) је било прописано да, радни однос заснива се на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од дванаест месеци. Одредбом става 2. овог члана, да, под прекидом из става 1. овог члана не сматра се прекид рада краћи од 30 радних дана. Одредбом става 4. овог члана, да, радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока на који је заснован радни однос.

Како између два периода у којима је тужилац радио код туженог (први период и до 31.01.2015. године) (други период од 02.02.2016. године), постоји прекид дужи од 30 радних дана и тужилац није за први период поднео тужбу ради утврђења преображаја радног односа са одређеног на неодређено време, односно тражио судску заштиту, с обзиром на то да је тужба у овој парници поднета 26.02.2018. године, у односу на тај период по протеку законског рока од 90, односно сада 60 дана, у смислу члана 195. важећег Закона о раду, то се тај период не може рачунати и узети у обзир код испуњености услова за преображај радног односа из члана 37. Закона о раду.

Одредбом члана 37. став 2. важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 – УС и 113/17) је прописано да, послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Како је радни однос тужиоца код туженог на одређено време у периоду од 02.02.2016. године до 27.12.2017. године трајао у периоду краћем од 24 месеца, то нема места утврђењу преображаја радног односа са одређеног на неодређено време, с обзиром на то да није испуњен услов из члана 37. став 2, а у вези става 6. истог члана Закона о раду у погледу трајања радног односа на одређено време дужем од 24 месеца.

При том, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**